

predsednik Thomas S. Monson

Vstal je!

Prazen grob je bil tistega prvega velikonočnega jutra odgovor na Jobovo vprašanje: »Ko človek umre, ali bo oživel?«

Ta del generalne konference je bil izreden. V imenu vseh, ki ste doslej sodelovali z govori ali petjem, sem se kot predsednik Cerkev odločil, da vam bom zdaj preprosto rekel eno samo besedo, ki je v angleškem jeziku najpomembnejša. Sestry Cheryl Lant in svetovalkama, zboru, glasbenikom in govornikom se ta beseda glasi: »Hvala!«

Ko sem bil pred mnogimi leti v Angliji, sem si ogledal galerijo Tate. V sobah so bila razstavljeni dela znanih slikarjev, kot so Gainsborough, Rembrandt, Constable in drugi. Občudoval sem njihovo lepoto in se zavedal spretnosti, ki je bila potrebna za stvaritev teh umetnin. V tistem kotu tretjega nadstropja pa je bila skrita slika, ki ni le pritegnila moje pozornosti, temveč me je v srcu tudi prevzela. Umetnik Frank Bramley je naslikal preprosto hišo, ki je gledala

na razburkano morje. Dve ženski, mati in žena odsotnega ribiča, sta vso noč bedeli in čakali, da se bo vrnil. Noč je sedaj minila in prišlo je spoznanje, da ga je morje vzelo in da se ne bo vrnil. Mlada žena je klečala ob tašči, glavo je položila v naročje stare ženske in obupano jokala. Dogorela sveča na okenski polici je pričala o brezplodni nespečnosti.

Začutil sem bolečino mlade ženske; občutil sem njeno bridkost. Tesnobo nazoren napis, s katerim je umetnik poimenoval svoje delo, je govoril o tragični zgodbi. Naslov se je glasil *Zora brez upanja*.

O, kako je mlada ženska hrepnila po tolažbi, prav po dejanskosti »Requiema« Roberta Louisa Stevensona:

*Vrnil se je mornar, vrnil z morja, in lovec domov prišel je z gora.*¹

Od vseh zemeljskih dejstev nobeno ni zanesljivejše od konca. Vsi bomo umrli; »to je naša skupna dediščina. Smrt svoje žrtve lahko poišče med otroci ali mladino, lahko se pojavi v zrelejši dobi, ali pa zahteva svoj davek na jesen življenja, lahko nas doleti zaradi nesreče ali bolezni [...] ali [...] naravnih vzrokov, toda priti mora.«² Neizogibno predstavlja bolečo izgubo bližnjih in zlasti pri mladih uničujoč udarec neizpoljenih sanj, neuresničenih ambicij in izpuhtelih upov.

Kateri smrtnik, ki se je soočil s smrtjo ljubljenega ali ki je celo sam stal na pragu neskončnosti, ni premišljeval o tem, kaj je za tančico, ki loči vidno od nevidnega?

Pred stoletji je neki mož Job, ki je bil tako dolgo blagoslovljen z vsakim zemeljskim darom in ga je doletelo vse húdo, kar doleti človeško bitje, sedel s prijatelji in izrekel brezčasno vprašanje: »Ko človek umre, ali bo oživel?«³ Job je izrekel to, o čemer premišljuje vsak živ možiki ali ženska.

Na to čudovito velikonočno jutro bi rad premišljeval o Jobovem vprašanju: »Ko človek umre, ali bo oživel?« In rad bi ponudil odgovor, ki ni le plod dolgega premišljevanja, temveč je tudi razodeta Božja beseda. Začel bom pri osnovnem.

Če je svet, v katerem živimo, nastal po načrtu, mora biti tudi Načrtovalec. Kdo lahko vidi številne čudeže stvarstva, ne da bi verjel, da za vse človeštvo obstaja načrt? Kdo lahko dvomi, da Načrtovalec je?

V Prvi Mojzesovi knjigi izvemo, da je veliki Načrtovalec ustvaril nebo in Zemljo: »Zemlja pa je bila pusta in

prazna, tema se je razprostirala nad globinami.«

»Bodi svetloba!« je rekel veliki Načrtovalec, »in nastala je svetloba.« Ustvaril je nebo. Ločil je zemljo od voda in rekel: »Zemlja naj požene zelenje, [...] drevje, ki [...] rodi sadje s semenom po svoji vrsti!«

Ustvaril je dve lúči – sonce in luno. V njegovem načrtu so bile tudi zvezde. V vodo je poklical živa bitja in ptice, da so letale nad zemljo. In tako je bilo. Napravil je živino, divje živali in lazino. Načrt je bil skoraj popoln.

Nazadnje pa je po svoji podobi ustvaril človeka – moškega in žensko – da bosta gospodovala nad vsem živim.⁴

Samo človek je prejel inteligenco – možgane, misli in dušo. Samo človek je bil s temi lastnostmi sposoben verovati in upati, prejeti navdih in imeti želje.

Kdo bi prepričljivo ugovarjal, da bo človeka, najplemenitejše delo velikega Načrtovalca, ki je gospodoval vsemu živemu, imel možgane in voljo, misli in dušo, inteligenco in božanskost, doletel konec, ko bo duh zapustil njegov zemeljski tempelj?

Če hočemo razumeti pomen smrti, moramo ceniti smisel življenja. Bleda luč vere se mora umakniti opoldanskemu soncu razodetja, zaradi katerega vemo, da smo, preden smo se rodili na Zemljo, že živeli. V predobstoju smo nedvomno bili med Božjimi sinovi in hčerami, ki so vzklikali od radosti zaradi priložnosti, da bodo imeli to izkušnjo smrtnika, ki je polna izzivov, a potrebna.⁵ Vemo, da je bil namen ta, da bi dobili snovno telo, premagali

preizkušnje in dokazali, da bomo spolnjevali Božje zapovedi. Oče je vedel, da bomo zaradi narave tukajšnjega življenja skušani, da bomo grešili in padli. Zato da bi imeli vse možnosti za uspeh, je poskrbel za Odrešenika, ki bo za nas trpel in umrl. Ne le, da nas bo odkupil naših grehov, temveč bo kot del te odkupne daritve tudi premagal telesno smrt, kateri bomo podvrženi zaradi Adamovega padca.

Tako se je pred več kot dva tisoč leti v to zemeljsko stanje v hlevcu v Betlehemu rodil Kristus, naš Odrešenik. Dolgo napovedovani Mesija je prišel.

O Jezusovem otroštvu je bilo zapisanega zelo malo. Všeč mi je odlomek v Evangeliju po Luku: »Jezus pa je napredoval v modrosti, rasti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.«⁶ In v Apostolskih delih je kratek stavek o Odrešeniku, ki ima ogromno pomenov: »Hodil je iz kraja v kraj ter delal dobra dela.«⁷

Janez ga je krstil v reki Jordan. Poklical je dvanajst apostolov. Blagoslavljal je bolne. Zdravil je hrome, slepe in gluhe. in celo obujal mrtve. Učil je, pričeval je in nam dal popolni vzor, kateremu naj bi sledili.

Nakar se je Odrešenikovo zemeljsko poslanstvo približalo koncu. V zgornji sobi se je odvijala zadnja večerja z njegovimi apostoli. Čakal ga je Getsemani in križ na Kalvariji.

Noben navaden smrtnik ne more doumeti celotnega pomena tega, kar je Kristus za nas storil v Getsemaniju. Sam je o tej izkušnji kasneje rekel, da je zaradi tega trpljenja celo on, in sicer Bog,

največji od vseh, trepetal zaradi bolečine, krvavel iz vsake pore, trpel tako telesno kakor tudi duhovno⁸.

Po smrtnem boju v Getsemaniju je bil brez moči in so ga zgrabile grobe, okrutne roke ter ga odpeljale pred Hana, Kajfa, Pilata in Heroda. Obtožili so ga in križali. Močni udarci so mu še bolj oslabili od bolečine izmučeno telo. Ko so mu na glavo pritisnili krono iz ostrih trnov, ki so mu prebodli obrvi, se mu je po obrazu ulila kri. Nato so ga spet odpeljali k Pilatu, ki je popustil pod krika jezne drhali: »Križaj ga, križaj ga!«⁹

Bičali so ga z bičem, ki je imel v številnih usnjenih trakovih ostro kovino in kosti. Ko je vstal od krutega bičanja, je z opotekajočimi koraki nosil svoj križ, dokler ni več mogel dalje in mu je nekdo pomagal nositi breme.

Naposled so na hribu, imenovanem Kalvarija, medtem ko so ga njegovi privrženci nemočno opazovali, njegovo telo pribili na križ. Neusmiljeno so ga zasmehovali, preklinjali in se mu rogali. In vendar je zaklical: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo!«¹⁰

Ko je njegovo življenje usihalo, so minevale ure smrtnega boja. Z njegovih izsušenih ustnic so prišle besede: »'Oče, v tvoje roke izročam svojega duha.' Ko je to rekel, je izdihnil.«¹¹

Ko ga je spokojna in tolažilna smrt osvobodila bridkosti tega življenja, se je vrnil v navzočnost svojega Očeta.

Učitelj bi se v zadnjem trenutku lahko obrnil. Vendar se ni. Spustil se je pod vse, da bi lahko vse rešil.

Njegovo telo brez življenja so hitro, vendar pazljivo položili v izposojen grob.

Nobene besede krščanskega sveta mi ne pomenijo več kot tiste, ki jih je angel izrekel jokajoči Mariji Magdaleni in drugi Mariji, ko sta prvi dan novega tedna prišli h grobu, da bi poskrbeli za telo svojega Gospoda. Angel je spregovoril:

»Kaj iščete živega med mrtvimi?

Ni ga tukaj, temveč je bil obujen.«¹²

Naš Odrešenik je spet živel. Zgodil se je najbolj veličasten, tolažil in pomirjujoč dogodek v človeški zgodovini - zmaga nad smrtjo. Bolečina in smrtni boj v Getsemaniju in na Kalvariji sta izginila. Človekova odrešitev je bila zagotovljena. Prišla je odrešitev za Adamov padec.

Prazen grob je bil tistega prvega velikonočnega jutra odgovor na Jobovo vprašanje: »Ko človek umre, ali bo oživel?« Vsem, ki lahko slišite moj glas, izjavljam: Če človek umre, bo ponovno živel. To vemo, kajti imamo luč razodete resnice.

»Ker je namreč po človeku smrt, je po človeku tudi vstajenje mrtvih. Kakor namreč v Adamu vsi umirajo, tako bodo v Kristusu tudi vsi oživiljeni.«¹³

Bral sem - in verjamem – pričevanja tistih, ki so doživeli bridkost Kristusovega križanja in radost njegovega vstajenja. Bral sem – in verjamem - pričevanja tistih v Novi zavezi, ki se jim je vstali Gospod prikazal.

Verjamem pričevanju tega, ki je v tem razdobju govoril z Očetom in Sinom v gaju, ki ga sedaj imenujemo Sveti, in ki je dal svoje življenje ter

to pričevanje zapečatil s svojo krvjo. Izjavil je:

In sedaj, po številnih pričevanjih, s katerimi se je pričevalo o njem, je to pričevanje poslednje od vseh, s katerim pričujeva o njem: Da živi! Kajti videli smo ga, in sicer na Božji desnici, in slišali glas, ki je pričeval o Očetovem Edinorojencu.¹⁴

Luč razodete resnice lahko vedno prežene temo smrti. »Jaz sem vstajenje in življenje,« je govoril Učitelj.¹⁵ »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem.«¹⁶

V mnogih letih sem slišal in bral pričevanja, ki jih ni moč prešteti, s katerimi so mi ljudje pričevali o vstajenju, ko so v uri svoje velike stiske prejeli mir ter tolažbo, ki ju je obljubil Odrešenik.

Omenil bom le del nekega takšnega poročila. Pred zgolj dvema tednoma sem prejel ganljivo pismo očeta sedmih otrok, ki je pisal o svoji družini, zlasti o sinu Jasonu, ki je pri enajstih letih zbolel. V naslednjih nekaj letih se je Jasonova bolezen večkrat vrnila. Oče je pripovedoval o Jasonovi pozitivni drži in sončnemu razpoloženju, ki ju je imel navzlic zdravstvenim izzivom. Jason je pri dvanajstih prejel Aronovo duhovništvo in »je bil vedno popolnoma pripravljen poveljati svoje dolžnosti, naj se je počutil dobro ali ne«. Skavtsko orlovo priznanje je prejel pri štirinajstih.

Lansko poletje so ga malo po njegovem petnajstem letu še zadnjič sprejeli v bolnico. Oče je Jasona na enem od obiskov našel z zaprtimi očmi. Ker ni vedel, ali Jason spi ali je buden, ga je nežno nagovoril.

»Jason,« je dejal, »vem, da si v svojem kratkem življenju veliko preстал in da je tvoje trenutno stanje težko. Čeprav je pred teboj velikanska bitka, nočem, da bi kdaj izgubil vero v Jezusa Kristusa.« Rekel je, da je bil presenečen, ker je Jason nemudoma odprl oči in z jasnim, odločnim glasom rekel: 'Nikoli!' nakar je oči zaprl in ni rekel ničesar več.

Oče je pisal: »S to preprosto izjavo je Jason povedal eno najmočnejših, čistih pričevanj o Jezusu Kristusu, kar sem jih kdaj slišal. [...] In njegova izjava Nikoli!« se je tistega dne vtisnila v mojo dušo, srce mi je navdala radost, da me je nebeški Oče blagoslovil, da sem oče tako neverjetnega in plemenitega fanta... Takrat sem ga zadnjič slišal pričevati o Kristusu.«

Čeprav je družina pričakovala, da bo to le še ena rutinska hospitalizacija, je Jason čez manj kot dva tedna umrl. Tistikrat sta misijon služila starejši brat in sestra. Drugi brat Kyle je ravno prejel poziv na misijon. Poziv je pravzaprav prišel prej, kot je pričakoval, in 5. avgusta, en teden preden je Jason umrl, se je družina zbrala v njegovi sobi v bolnici, zato da so tam odprli Kylejev poziv na misijon in ga prebrali pred vso družino.

Oče mi je v pismu poslal tudi Jasonovo fotografijo v bolniški postelji, ob kateri stoji njegov starejši brat Kyle z misijonarskim pozivom v roki. Pod fotografijo je pisalo naslednje: »Poklicana, da skupaj služita misijon – na obeh straneh tančice.«

Jonsonova brat in sestra, ki sta že služila misijon, sta domov

poslala lepi, tolažilni pismi, ki so ju na Jansonovem pogrebu prebrali. Njegova sestra, ki je služila v argentinskem misijonu zahodnega Buenos Airesa, je v delu svojega pisma napisala: »Vem, da Jezus Kristus živi, in ker živi, bomo vsi, tudi naš ljubljeni Jason, spet živeli. [...] V tolažbo nam je lahko gotovo vredenje, ki ga imamo, da smo se kot družina pečatili za večnost. [...] Če bomo po svojih najboljših močeh poslušni in bili boljši v tem življenju, [ga] bomo [spet] videli.« Nadaljevala je: »Četrta verz iz 21. poglavja Razodetja, ki mi je že dolgo večč, je sedaj dobil nov pomen. [...] 'In obrisal bo vse solze

z njihovih oči in smrti ne bo več, pa tudi žalovanja, vpitja in bolečine ne bo več. Kajti prejšnje je minilo.'«

Moji ljubljene bratje in sestre, v uri najhujše bridkosti nam besede angela tistega velikonočnega jutra lahko dajo globok mir: »Ni ga tukaj, temveč je bil obujen.«¹⁷

Vstal je! Vstal je!

To povejte radostno.

Prišel iz tridnevne ječe je, naj vsa zemlja vzklika radostno.

*Smrt premagana, človek prost je, Kristus nam prinesel zmago je!*¹⁸

Kot ena njegovih posebnih prič na Zemlji danes to veličastno

velikonočno nedeljo izjavljam, da je to res, v njegovem svetem imenu, in sicer v imenu Jezusa Kristusa, našega Odrešenika, amen.

OPOMBE

1. Robert Louis Stevenson, Requiem, v *An Anthology of Modern Verse*, iz. A. Methuen, 1921, str. 208.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3. iz., 1916, str. 20.
3. Job 14:14
4. Gl. 1 Mz 1:1-27.
5. Gl. Job 38:7.
6. Lk 2:52.
7. Apd 10:38.
8. Gl. NaZ 19:18.
9. Lk 23:21.
10. Lk 23:34.
11. Lk 23:46.
12. Lk 24:5-6.
13. 1 Kor 15:21-22.
14. Gl. NaZ 76:22-23.
15. Jn 11:25.
16. Jn 14:27.
17. Mt 28:6.
18. He Is Risen!, *Hymns*, št. 199.

Nauki za naš čas

Sestanke Melkizedekovega duhovništva in Društva za pomoč vsako četrto nedeljo posvetite »Naukom za naš čas«. Vsako lekcijo lahko pripravite iz enega ali več govorov z nedavne generalne konference. Predsedniki okolišev in okrožij se lahko odločijo, katere govore se bo uporabilo, ali pa to odgovornost dodelijo škofom in predsednikom vej. Voditelji naj poudarijo vrednost tega, da bratje Melkizedekovega duhovništva in sestre Društva za pomoč isto nedeljo preučujejo iste govore.

Vse, ki prihajajo na lekcijo četrto nedeljo v mesecu, se spodbuja, naj nedavna sporočila preučijo in jih prinesejo v razred.

Predlogi za pripravo lekcije iz govorov

Molite, da vas bo pri preučevanju in poučevanju govorov spremljal Sveti Duh. Morda vsa bo mikalo, da bi lekcijo pripravili na podlagi drugega gradiva, vendar so odobreno

gradivo konferenčni govori. Vaša naloga je, da drugim pomagate spoznati in živeti evangelij, kakor se je poučevalo na nedavni generalni konferenci Cerkev.

Govor oziroma govore preglejte in poiščite načela ter nauke, ki bodo odgovorili na potrebe ljudi v razredu. Poiščite tudi zgodbe, sklicna mesta v svetih spisih in izjave iz govora oziroma govorov, ki vam bodo v pomoč pri poučevanju resnic.

Napravite očrt tega, kako boste načela in nauke poučevali. Očrt naj vključuje naslednja vprašanja, ki bodo prisotnim v pomoč:

- Načela in nauke poiščite v govoru oziroma govorih.
- Premislite o njihovem pomenu.
- Pogovarjajte se o njihovem pomenu, zamislih, izkušnjah in pričevanjih.
- Ta načela in nauke preslikajte na njihovo življenje.

MESECI	GRADIVO ZA LEKCIJO ČETRTO NEDELJO
maj 2010 – oktober 2010	Govori, objavljeni v majski Liahoni* 2010.
november 2010 – april 2011	Govori, objavljeni v novembrski Liahoni* 2010.

*Ti govori so na voljo (v številnih jezikih) na conference.lds.org.